

V pátek na prvního máje v noci se rozpršelo.

A my se probudili do krásně zalitý zahrady a do citelnýho ochlazení. Ešče že já sem taková muškátová pečovatelka a starám se o ně jak o vlastní. Hezky večír to natahat šécko (to máte - jeden obří smaltovanej lavor, jeden košík, jeden hrnec, jednu dřevěnou díž a jeden truhlik) nahoru do altánu, aby si na ně nedovolovaly přízemní mrazíky a ráno pak zase s kucíma muškátovějma dolů a vystavit sluněčku. Podařilo se mi dvoje původní pěkně dozimovat, provedla jsem jarní péči spočívající v ostříhání a výměně hlíny a vypadá to, že se kucí mají dobře. Z ostříhaných větvíček se pokouším vypěstovat novou omladinu a plus mi ešče Brtník při nákupu červůch pro ptáčky zakoupil další nový muškátíky. Kdysi dávno mi to přišlo jako divná kytka. Před časem jsem svůj postoj výrazně přehodnotila, neb obdivuju jejich odolnost a statečnost. Takže si jich pořizuju čím dál tím víc.

Krom péče muškátový bylo nutno pečovat i o naše a ohaří žaludky, takže jsme si vyrobili opulentní snídání s hromadou zeleniny, čerstvých rostlinek roketky a s listy medvědího česneku k výbornému Brtníkočleběku. Miluju víkendový snídání, kdy je čas, pomalu se jí, hovoří.... nikam se nespěchá a čučí se do přírody. Před tím se ovšem musí pochopitelně obstarat dobytek, páč ten musí jíst ve správným hospodářství jako první, to dá rozum. Máte pak totiž taky argument, že jako už nažratý, nemaj co žebrat a maji mazat na gauč. Dobytci □ .

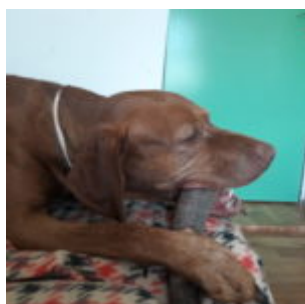
Ovšem snídání to byla trochu pozdní, protože Brtník se ráno vydal s Tali nakupovat. A my tak měli s Rumouškem ráno enem pro sebe. Vyplnili jsme ho velmi smysluplně. Bojem o špalíček, kdy Rumíček často provokoval, že jako von máááá a já prt.

Barevněj zážitěk a další setkání.

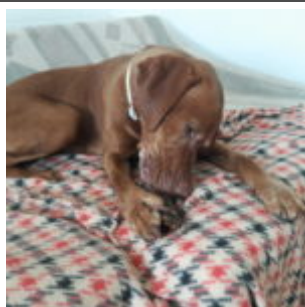

Jáá, mám klacíček, mám klacíček!

A jak je ten špalíček výbornej na žouželení

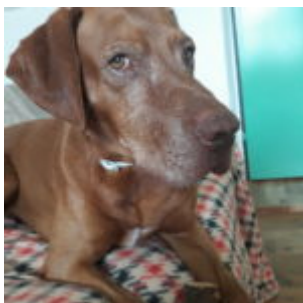
To si žužlu.....

.... to si žužlu.....

a v závěru dokonce nechal špalík levitovat ☐

Barevněj zážitk a další setkání.

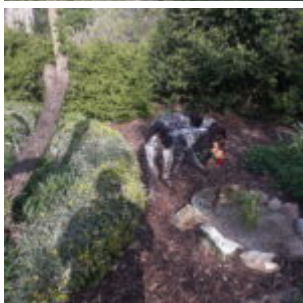
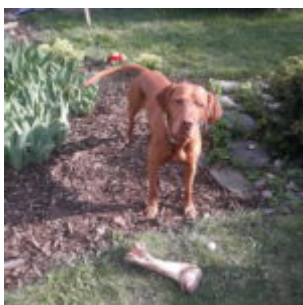

Koukáš??? Tak koukej co umim!

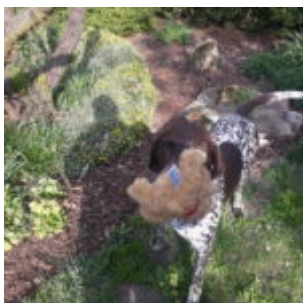
Hele!

Po snídani jsme se vyhrnuli fšící ven. My tak jako pracovat a ohařící blbnout s ohlodanima a vším co našli:

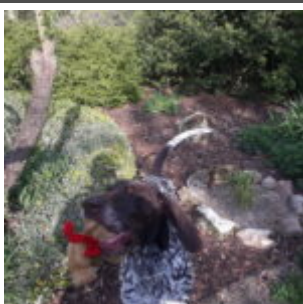

A copa to tady leží?

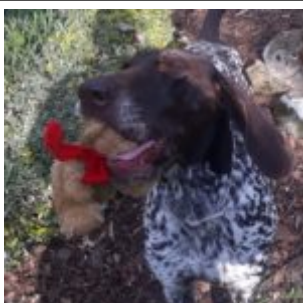
Barevněj zážitek a další setkání.

Hele páncičko.....

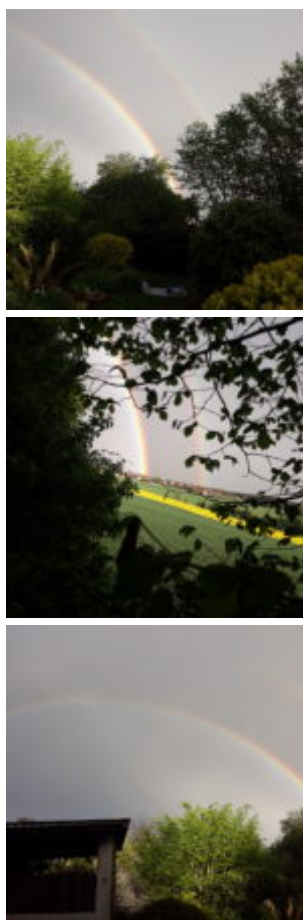

Medvídek!

Na!

Občas bylo nutno zalézt rychle do chalupy, protože se hezky rozpršelo. Aby člověk vzápětí vyběhl ven, protože se udělalo něco, co se zase tak často na obloze nevidí. Krásná duha. Dvojitá! A z toho jedna komplet.

Naposledy jsem takovou krásu měla možnost vidět, když umřela Bubinka. Brala jsem to tehdy jako vzkaz od ní ☐

Neděle nám připravila další nečekaný překvápko. Vzbudila jsem se, na mou maličkost poměrně brzo, a tak jsme na ranní venčení vyrazili všichni společně. Pole nad námi už je hodně vzrostlý a tak jsme pro tentokrát vyrazili na to hnedle vedle naší zahrady. Je tam totiž vyjetá kolej na kraji pole, kudy před časem jezdil nákladák opravující jeden ze sloupů el. vedení. Brtník objevil, že je ve značně dezolátním stavu a nahlásil életrikářům. Dlouho se nedělo nic až pak se do toho pustili. Rozjezdili to tam tak, že se tam dá v pohodě chodit.

I tohle pole je v takovém kopcovitým terénu a od nás se jím schází dolů, kde je potok. Opodál vede trať a mezi tratí a polem je zčásti nepřístupný chroští, z části val. Protože železnice je tu zapuštěná v terénu. Poměrně často se tady člověk setká s nějakým tím zvířectvem. Tvoří ji taková trojice do mariáše - zajíc, srnčí a bažanti. Netušila jsem, že se nám tahle svatá

trojice výrazně rozrostla ☐ . A to doslova.

Protože, když jsme sešli skorem dolů, tak najednou Brtník vydechnul "Liščata!" Dívala jsem se zrovna tou dobou na druhou stranu a tak jsem stihla jen toho posledního prdolu ze čtyřech, který, když nás zblejskli, to rvali domů do nory. Rumíčka, který byl o trošku napřed a koukal tam na ně, si předtím asi nevšimli, nebo jim nepřípadnul nějak nebezpečnej, když má podobnou barvu jako máma ☐ . Zareagovali až na nás s Tali, která byla v ten moment přímo s námi. Usmívala jsem se jako blbeček, když jsem koukala na toho prdolu liščího , jak to smaží dom. Můžou mít tak pět - šest týdnů a jsou děsně roztomilý.

Došlo mi konečně, proč se v tomhle místě vždycky ohařící tak podivně chovají. Jasně, liščí nora, ukrytá nejspíš pod kořeny - nechtěla jsem chodit blíž - a zvýšený pohyb lišky byl toho důvodem. Psům liška nevoní a tak se podle toho taky chovají. Naučit kolikrát ohaře, aby tu lišku aportoval, je oříšek, páč se jim do toho pochopitelně nechce. Tak teď už to víme, už to víme. A budeme se podle toho i chovat! A třeba budeme mít příště víc štěstí a uvidíme malý prdolky, jak se tam šmrdolej, protože venku už jsou podle toho, jak stačili upravit terén ☐ , nějakou dobu.

Tak máme nový sousedy!! Už je to pěkněj čásek co jsem naposled viděla lišku v přírodě. Jednou to bylo na cestě, kde se u našeho plotu živila spadanýma třešněma odrostlá krásná liška a podruhý to bylo přímo na zahradě v neděli, kdy si to tam přišla obhlídnout krásně zbarvená rezatice. Jak malovaná. Byla zaskočená tím, že tam ještě jsme ☐ . Odjížděli jsme vždycky dřív, teď jsme zůstali a ona evidentně měla napozorováno, že touhle dobou už to tam má k dispozici ☐ A najednou překvápko ☐ . Koukaly jsme na sebe jakou dobu a bylo to moc hezký. Mám lišky ráda. A teď takováhle příležitost - vidět malý liščátka! Zajisté chápete, že jsem byla zcela na větvi ☐ . Doufám, že ještě bude příležitost je vidět. Už se těším.